

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/28/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814010302
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8814010302.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.10.2018, v trestnej veci proti obžalovanému F. B. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/142/2014 zo dňa 20.6.2018 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

F. B., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom F. nad V., V. XXX/XX, okr. X., t. č. bytom H., Q. XXX, časť Q., miestny názov Q., G. republika, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice od 26.04.2018

u z n á v a v i n n ý m, ž e

- v období od 13.3.2013, kedy bolo rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 8P/13/2012 zo dňa 05.11.2012 právoplatne určené jeho otcovstvo k mal. P. A., nar. X.XX.XXXX a povinnosť prispievať výživným na maloletého P. po 150,- eur mesačne vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky P. A., do 26.4.2018, odkedy je vo výkone väzby v predmetnej trestnej veci, vyjmúc obdobie od 11.11.2014 do 13.09.2016, kedy bol obžalovaný najprv vo výkone predbežnej väzby, potom vo výkone väzby a následne vo výkone trestu odňatia slobody, počas ktorého bol od mesiaca september roku 2015 do mesiaca september roku 2016 v Ústave na výkon trestu Dubnica nad Váhom pracovne zaradený a zo zrážok z dosiahnutej pracovnej odmeny bolo výživné mal. P. A. uhradené v celkovej výške 269,- eur, v mieste trvalého bydliska a inde si ako zákonný otec mal. P. A. voči tomuto úmyselne neplní, aspoň v minimálne zákonom stanovenej výške, vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu zo Zákona o rodine, čím dlhuje na výživnom poškodenej P. A. najmenej sumu doposiaľ 1.085,18 eur, hoci bol za taký čin odsúdený rozhodnutím Okresného súdu Píferov sp. zn. 3T/107/2017 zo dňa 28.08.2017, právoplatným dňa 16.03.2018, na trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov s probačným dohľadom,

t e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní úmyselne zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

t ý m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), c) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e:

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 3, § 36 písm. l), n), § 37 písm. m) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka 3 (troch) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obž. F. B. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a to na tom skutkovom základe, že

- v období od 04.11.2011 doposiaľ, vyjmúc obdobie od 11.11.2014 do 13.09.2016, kedy bol najprv vo výkone väzby, a potom vo výkone trestu odňatia slobody, pričom dňa 11.11.2014 bol vzatý do predbežnej väzby a neskôr bol dňa 13.09.2016 z výkonu trestu odňatia slobody podmienečne prepustený, s výnimkou obdobia od mesiaca september roku 2015 do mesiaca september roku 2016, keď bol vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu Dubnica nad Váhom pracovne zaradený a z dosiahnutej pracovnej odmeny mu boli vykonávané zrážky na úhradu výživného na mal. P. A. a vyjmúc obdobie od 26.04.2018 doposiaľ, keď je vo výkone väzby v predmetnej trestnej veci, v mieste trvalého bydliska a inde, si ako zákonný otec mal. P. A., nar. XX.XX.XXXX, voči tomuto úmyselne neplní, aspoň v minimálne zákonom stanovenej výške, vyživovaciú povinnosť vyplývajúcu mu zo Zákona o rodine a to napriek tomu, že mu táto povinnosť bola uložená aj rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 8P/13/2012 zo dňa 05.11.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2013, na základe ktorého bol zaviazaný povinnosťou prispievať výživným na maloletého P. po 150,- eur mesačne vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky P. A., počnúc dňom 04.11.2011, pričom najneskôr od 04.11.2014 do najneskôr 12.11.2015 bol mal. P. A. vystavený nebezpečenstvu núdze v dôsledku neplatenia výživného zo strany obžalovaného, čím dlhuje na výživnom poškodenej P. A. najmenej sumu doposiaľ 1.785,03 eur, hoci bol za taký čin odsúdený rozhodnutím Okresného súdu Píerov, sp. zn. 3T/107/2017, zo dňa 28.08.2017, právoplatným dňa 16.03.2018, na trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov s probačným dohľadom.

Za to mu bol podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 4 Trestného zákona, pri zistení prevahy priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a neexistencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona, uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a 6 mesiacov.

Podľa 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, podal obžalovaný odvolanie proti výroku o vine i treste, ktoré následne sám i prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil.

V dôvodoch odvolania predložených prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný poukázal na to, že ho prvostupňový súd uznal za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a), b), c) Tr. zákona a to aj napriek tomu, že obžaloba bola podaná za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona. Podľa neho prvostupňový súd nesprávne právne kvalifikoval jeho konanie podľa § 207 ods. 3 písm. a) Tr. zákona, pretože z vykonaného dokazovania nevyplýva jednoznačne a bez pochybností, aby hrozil alebo nastal u oprávnených osôb stav núdze. Z vykonaného dokazovania ani nemožno urobiť záver, že došlo k naplneniu kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. a) Tr. zákona. Ďalej poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní sa k spáchaniu trestného činu priznal, urobil aj vyhlásenie o vine a na všetky položené otázky sudkyne odpovedal áno. Taktiež pri svojich výsluchoch nikdy nevyužil

svoje právo odmietnuť vypovedať, vždy vypovedal a podrobne odpovedal na otázky sudkyne a bližšie ozrejmoval všetky podstatné skutočnosti. Napriek tomu prvostupňový súd nesprávne dospel k záveru, že u neho nie je daná žiadna poľahčujúca okolnosť a že vyhlásenie o vine bolo vykonané len formálne. Opakovane sa pri svojich výsluchoch vyjadril, že chce uhradiť dlžné výživné a že akceptuje výšku dlžného výživného tak, ako ju ustálil súd. Zároveň viackrát uviedol, že chce využiť inštitút účinnej ľútosti a dlžné výživné zaplatiť. Aj vo svojej záverečnej reči priznal spáchanie trestného činu a úprimne ho oľutoval, keď uviedol, že si uvedomuje, že urobil chybu a mrzí ho, čo sa stalo. Správne mu preto mala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, a súd mal správne konštatovať rovnováhu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, teda poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona a priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona. Vo vzťahu ku skutočnosti, že podľa prvostupňového súdu sa vôbec o svojho maloletého syna nezaujímal, uviedol, že na začiatku sa o svojho maloletého syna zaujímal, avšak zo strany poškodenej bol odbitý a poškodená s ním odmietla komunikovať. Napokon poukazuje na to, že pred vzatím do väzby bol zamestnaný ako predajca obuvi a mal čistý mesačný príjem vo výške 15.000,- Kč. V období rokov 2012 až 2014 bol na rodičovskej dovolenke, keď sa staral o svojho mal. syna F. B.. V danom prípade je toho názoru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov a 6 mesiacov je pre neho neprimerane prísne. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti nesúhlasí s rozhodnutím súdu, na základe ktorého bol odsúdený zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a), b), c) Tr. zákona, za čo mu bol uložený neprimerane prísny nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov 6 mesiacov. Preto navrhol, aby krajský súd ako súd odvolací podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. poriadku napadnutý rozsudok zrušil a uložil mu miernejší trest.

Dôvody odvolania obžalovaný doplnil aj vlastným podaním, v ktorom poukázal na to, že súd nevzal do úvahy ani návrh prokurátora, ktorý navrhoval trest na spodnej hranici sadzby a zaradenie do minimálneho stupňa stráženia. Za rozchodom s poškodenou A. a za ďalšími udalosťami vidí jej rodičov, ktorí jej zakázali kontakt s ním, pričom jej otec pýtal od neho peniaze, ktoré minula poškodená s tým, že ak ich nezaplatí, tak spraví všetko, aby ho dostal do väzenia a aby dieťa nikdy nevidel. Nesúhlasí tiež s tým, že sa P. A. so synom dostali do hmotnej núdze a nemali čo jesť, pretože to preukázané nie je. Pokiaľ je v jeho hodnotení z ÚVV uvedená, že je jeho resocializačná prognóza menej priaznivá, tak príčinu tohto konštatovania vidí v útekovom dôvode väzby. Ďalej tvrdí, že mu nebolo ani jedenkrát umožnené stretnúť sa s dieťaťom, hoci so o to pokúšal veľa krát. O dieťa sa zaujímal pred i po narodení, ale odpovede sa nikdy nedočkal, prípadne mu prišla odpoveď typu, aby im dal pokoj. Keď sa snažil s P. A. prostredníctvom Facebooku, emailu a telefonicky dohodnúť na platení výživného, tak neodpovedala a všade ho zablokovala. Ďalej poukazuje na to, že je vo väzbe, kde nemá žiaden príjem, no napriek tomu súd rozhodol, že naďalej je daný i dôvod pokračovacej väzby. Pred väzbou bol zamestnaný, mal príjem, z ktorého mohol zaplatiť a chcel výživné zaplatiť a uplatniť tak inštitút účinnej ľútosti. Napokon namieta aj výšku uloženého trestu, ktorý považuje za prehnane vysoký a znemožní mu platiť výživné. Pritom poukazuje na to, že v okolitých štátoch pri neplatení výživného prvýkrát obvinený dostane podmienečný trest s probačným dohľadom a len pokiaľ neplatí výživné, tak sa nariadi trest nepodmienečný.

Na podklade podaného odvolania krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, bolo vykonané bez podstatných procesných chýb. V posudzovanej veci boli podľa názoru krajského súdu v konaní pred súdom prvého stupňa dôkazy vykonané zákonným spôsobom tak, aby bol zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie.

Napriek tomu prvostupňový súd z nich nevyvodil celkom správne skutkové a ani právne závery, čo sa následne odrazilo aj na správnosti výroku o treste. Išlo však iba o také chyby, ktoré po doplnení a čiastočnom zopakovaní dokazovania na verejnom zasadnutí bolo možné opraviť aj v odvolacom konaní.

Predovšetkým prvostupňový súd v napadnutom rozsudku neurčil správne deň, od ktorého si obžalovaný s trestnoprávnymi následkami neplní vyživovaciu povinnosť.

Predpokladom zodpovednosti za trestný čin podľa § 207 Tr. zákona je, že povinnosť vyživovať iného vyplýva priamo zo zákona, a preto nie je potrebné, aby vyživovacia povinnosť a jej rozsah boli určené rozhodnutím súdu. Výnimku tvorí prípad, keď ide o nemanželské otcovstvo, ktoré nebolo určené ani súhlasným vyhlásením rodičov, a tak zodpovednosť za zanedbanie povinnej výživy môže vzniknúť až od času, keď rozhodnutie súdu o určení otcovstva nadobudlo právoplatnosť.

Z dokazovania vyplýva, že maloletý P. A. sa dňa X.XX.XXXX narodil slobodnej matke P. A., ktorá podala na súde návrh na určenie otcovstva obžalovaného k dieťaťu a na úpravu práv a povinností k nemu. Otcovstvo obžalovaného k mal. P. A. bolo následne určené až rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 8P/13/12-57 zo dňa 05.11.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.3.2013. Týmto rozsudkom bolo ďalej dieťa zverené do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný platením výživného po 150,- eur mesačne, vždy do 20. dňa mesiaca vopred, počnúc dňom 4.11.2011. Dlhé výživné za obdobie od 4.11.2011 do 31.10.2012 v sume 1.785,- eur bol obžalovaný zaviazaný zaplatiť do 90 dní od právoplatnosti rozsudku. Styk obžalovaného s maloletým dieťaťom bol upravený ako neobmedzený za prítomnosti matky s tým, že obžalovaný svoj záujem o stretnutie musí oznámiť matke 24 hodín vopred.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obžalovaný nemôže niesť trestnú zodpovednosť za neplnenie vyživovacej povinnosti od narodenia dieťaťa X.XX.XXXX, ale až od právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým bol určený za otca maloletého P. A., teda od 13.3.2013.

Následne prvostupňový súd správne zistil, že obžalovaný bol v období od 11.11.2014 do 13.9.2016 najprv vo výkone predbežnej väzby, potom vo výkone väzby a následne vo výkone trestu odňatia slobody vo veci Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/105/2012 a Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/48/2016, a tiež že je vo výkone väzby aj v predmetnej veci sp. zn. 12T/142/2014 od 26.4.2018 doposiaľ. Počas tejto doby si obžalovaný nebol schopný plniť vyživovaciu povinnosť, s výnimkou obdobia septembra 2015 až septembra 2016, počas ktorého bol v Ústave na výkon trestu v Dubnici nad Váhom pracovne zaradený a z dosiahnutej pracovnej odmeny mu boli vykonané zrážky na výživné v celkovej výške 269,- eur.

Keďže v uvedenom období od 11.11.2014 do 13.9.2016 a od 26.4.2018 nebolo preukázané, aby obžalovaný mal dostatok finančných prostriedkov a tieto úmyselne alebo z nedbanlivosti nepoužil na plnenie si vyživovacej povinnosti, alebo aby bezdôvodne odmietol vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody ponúknutú prácu, tak je potrebné súhlasiť s prvostupňovým súdom, že konanie obžalovaného počas týchto období nemožno považovať za konanie naplňajúce znaky skutkovej podstaty trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zákona.

V ďalšom je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd rozhodoval v predmetnej veci len na podklade odvolania obžalovaného. Preto v zmysle ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku nemohol zmeniť napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného a to ani v skutkových zisteniach, vrátane zistenia výšky sumy, v ktorej mal obžalovaný, pod následkami trestnej zodpovednosti, výživné v prospech maloletého syna plniť. Pokiaľ teda prvostupňový súd zistil, že obžalovaný bol výživne povinný plniť v minimálnej zákonom stanovenej výške, odvolací súd len na podklade odvolania obžalovaného nemohol túto výšku výživného zvyšovať, lebo by tým menil napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného.

Je však aj podľa odvolacieho súdu zároveň nepochybné, že obžalovaný aspoň v minimálnej zákonom stanovenej výške výživné schopný plniť bol. Takýto záver je možné vyvodiť z výpovedí obžalovaného, z rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 8P/13/2012 zo dňa 5.11.2012 a z lustrácií Sociálnej poisťovne. Z nich vyplýva, že výživné v konaní 8P/13/2012 vo výške 100 až 150,- eur mesačne navrhol sám obžalovaný, ktorý zároveň oznámil, že jeho príjem je pohyblivý a že dosahuje maximálne 467,- eur (12.000,- Kč). Z údajov Sociálnej poisťovne vyplýva, že obžalovaný ako SZČO mal v období júl 2013 až jún 2014 vymeriavací základ 393,- až 402,50 eur. Podľa vlastných vyjadrení obžalovaného v čase pred vzatím do väzby v predmetnej veci mal dosiahnuť príjem až 16.000,- Kč.

Pokiaľ ide o minimálnu zákonom stanovenú výšku výživného, tak jej určenie sa odvodzuje od ust. § 62 ods. 3 Zákona o rodine. Z tohto ustanovenia vyplýva, že každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neplnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa

podľa § 2 písm. c) zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime. Výška minimálneho výživného bola od 1.7.2012 do 30.6.2013 v sume 26,65 eur, od 1.7.2013 do 30.6.2017 v sume 27,13 eur, od 1.7.2017 do 30.6.2018 v sume 27,32 eur a od 1.7.2018 v sume 28,08 eur. Obžalovaný tak mal na výživnom uhradiť minimálne sumu 1.085,18 eur a to v roku 2013 - 4 mesiace po 26,65 eur a 6 mesiacov po 27,13 eur, v roku 2014 - 10 mesiacov po 27,13 eur, v roku 2016 - 4 mesiace po 27,13 eur, v roku 2017 - 6 mesiacov po 27,13 eur a 6 mesiacov po 27,32 eur a v roku 2018 - 4 mesiace po 27,32 eur.

Z uvedenej sumy výživného obžalovaný doposiaľ neuhradil žiadnu sumu.

Vzhľadom na uvedené obžalovaný po objektívnej i subjektívnej stránke svojim konaním naplnil všetky pojmové znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), c) Tr. zákona v spojení s § 138 písm. b) Tr. zákona, pretože najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní úmyselne zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas a hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený.

Za trestný čin zanedbania povinnej výživy už obžalovaný totiž bol odsúdený a to rozhodnutím Okresného súdu Párvov sp. zn. 3T/107/2017 zo dňa 28.8.2017, právoplatným 16.3.2018, za skutok páchaný do 17.8.2017, na trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 24 mesiacov s probačným dohľadom. Podľa § 7b ods. 2 Tr. zákona právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní na účely trestného konania sa zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Skutočnosť, že obžalovaný bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch čin odsúdený, je preto potrebné posúdiť ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby uvedenej v § 207 ods. 3 písm. c) Tr. zákona.

Zároveň je však potrebné súhlasiť s odvolaním obžalovaného, že jeho konanie nie je možné právne kvalifikovať aj podľa § 207 ods. 3 písm. a) Tr. zákona, teda že vydal oprávnenú osobu do nebezpečenstva núdze. Podľa prvostupňového súdu mal obžalovaný vydať mal. P. A. do nebezpečenstva núdze v dobe od 30.11.2014 do 12.11.2015. Okrem toho, že v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku žiadne skutkové okolnosti odôvodňujúce uvedenú kvalifikáciu popísané nie sú, tak prvostupňový súd tiež opomenul, že od 11.11.2014 do 13.9.2016 bol obžalovaný vo väzbe a vo výkone trestu odňatia slobody. Bez iných zistení tak obžalovanému nie je možné vo vzťahu ku skutočnosti uvedenej v § 207 ods. 3 písm. a) Tr. zákona pričítať aspoň nedbanlivostné zavinenie, ktoré sa pre túto okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby minimálne vyžaduje v § 18 písm. b) Tr. zákona.

Chyby odvolací súd zistil aj vo výroku o treste. Okresný súd totiž nesprávne určil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v dôsledku čoho trest nesprávne ukladal v rámci zvýšenej trestnej sadzby, pričom na rozhodovanie o výške trestu mala vplyv aj nesprávne určená dĺžka neplatenia výživného a jeho výška.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu preto odvolací súd sám, vychádzajúc zo zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zákona a prihliadajúc na účel trestu vyplývajúci z § 34 ods. 1 Tr. zákona, zhodnotil najmä spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúcu okolnosť, poľahčujúcu okolnosť, ako aj osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Na rozdiel od prvostupňového súdu odvolací súd zistil dve poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písm. l) Tr. zákona, pretože sa obžalovaný k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne ho oľutoval, čo je zrejmé z jeho procesných vyjadrení, vrátane skutočnosti, že na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, aj keď súd jeho vyhlásenie z dôvodu potreby vykonania dokazovania neprijal, a v § 36 písm. n) Tr. zákona, pretože napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti tým, že podrobne popisoval skutočnosti potrebné pre zistenie jeho schopností, možností a majetkových pomerov, teda skutočností dôležitých pre ustálenie viny, pričom tieto skutočnosti prvostupňový súd ani nezisťoval inými dôkaznými prostriedkami, ale vychádzal len z výpovedí obžalovaného.

Rovnako ako prvostupňový súd aj súd odvolací zistil tiež jednu priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m) Tr. zákona, pretože obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený.

Obžalovaný má totiž v odpise registra trestov 13 záznamov za odsúdenia pre trestnú činnosť najmä majetkovej povahy. Pred už spomenutým odsúdením za trestný čin zanedbania povinnej výživy bol naposledy odsúdený rozhodnutím Okresného súdu Olomouc sp. zn. 5T/30/2017 zo dňa 27.2.2017, právoplatným 28.4.2017, za trestný čin krádeže na trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, ktorého výkon bol podmienienečne odložený na skúšobnú dobu 1 roka a 4 mesiacov.

Ako nepodmienečný bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov a 10 mesiacov uložený rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/48/2016 zo dňa 23.6.2016, právoplatným toho istého dňa, za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona. Súčasne bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/105/2012 zo dňa 27.5.2015. Pre výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, z ktorého bol podmienienečne prepustený 13.9.2016 na skúšobnú dobu 1 roka.

Za prečin zanedbania povinnej výživy Tr. zákon v ust. § 207 ods. 3 ustanovuje trest odňatia slobody na 1 až 5 rokov. Vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností bolo po úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona (znížením hornej hranice o jednu tretinu) potrebné ukladať trest odňatia slobody na 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti, ako aj na dĺžku doby páchania trestného činu a na výšku neuhradeného výživného za primeraný a zákonný odvolací súd považuje nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka 3 mesiacov.

Keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdeného trestného činu obžalovaný bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, tak pre výkon uloženého trestu ho odvolací súd podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a sám rozhodol rozsudkom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.